

Torah from Around the World

*De Eeuwige zal macht aan zijn volk verlenen,
de Eeuwige zal zijn volk zegenen met vrede.*

Tehilliem 29:11

Sjabbat Wajigasj, 4 januari 2025/ 4 tevet 5785

Genesis/Beresjiet 47: 1- 27; Tanach blz. 99 - 101.
Haftara: Job 5: 3- 27; Tanach blz. 1486 – 1488.

Vertaler: Channa Kistemaker

Coördinatie: Harry Polak

Commentaar: **rabbijn Karyn D. Kedar, B'nai Jehoshua Beth Elohim-synagoge, Deerfield (Illinois)**

[Oorspronkelijke Engelse tekst](#)

Use the link to read the original text in English.

Een verhaal van vergeving en verzoening

Het verhaal van Joseef is het verhaal van heldendom, vergeving en verlossing. Zijn verhaal gaat niet over slachtofferschap en nederlaag. Joseef is een dromer, een visionair, een wijs man en alle kwade bedoelingen van de wereld hebben dat niet in hem kunnen onderdrukken. Zijn dromen zijn voorspellingen en worden werkelijkheid. Hij wordt een leider van het land en leidt het door een zeven jaar durende hongersnood. En hij gebruikt zijn machtspositie niet voor wrok of wraak, maar eerder om levensreddende landbouwhervormingen door te voeren die Egypte er doorheen helpen.

Hij is ook een levend voorbeeld van die ongrijpbare, gecompliceerde en transformerende kracht die we vergeving noemen. Joseef, hoewel tot slachtoffer gemaakt, is geen echt slachtoffer. Al is hij vervreemd van zijn familie, hij vergeet nooit zijn wortels. Hoewel hij

wordt bespot om zijn gaven, blijft hij zijn unieke vaardigheden koesteren. Joseef wordt de held van zijn eigen leven en daarmee de held van ons volk.

Vergeving is een ingewikkeld proces. We zijn nooit verplicht om slecht gedrag goed te keuren. Wanneer een daad of een woord of een manipulatie of een belediging op ons pad komt, zijn we niet verplicht om te zeggen: geeft niet, laat maar. Vergeving leidt niet altijd tot verzoening. Soms, wanneer een relatie moeilijk, vijandig, niet ondersteunend, giftig is, vergeven we en nemen we afstand - niet omdat onze dader het verdient, maar omdat wij dat doen. Vergeven is ook niet hetzelfde als vergeten.

Herinnering is de basis van onze traditie. Wanneer we de hoogste eer willen bewijzen aan een persoon die is overleden, zeggen we: moge haar herinnering een zegen zijn. Wanneer we iemand herdenken die wreedheden heeft begaan, zeggen we: moge zijn herinnering worden uitgewist. Het slechte en stuitende van hoe de wereld in elkaar zit, wordt onthouden, zodat we kunnen leren het beter te doen, zodat we de slachtoffers een liefdevolle ruimte in ons hart kunnen bieden, zodat we wijzer kunnen zijn in het herkennen van kwaad wanneer het de kop op steekt in ons midden. Nee, wij vergeten niet.

Maar ondanks de complexiteit, ingewikkeldheden, moeilijkheden en aanhoudende woede, is het verkieslijk om onze weg naar vergeving te zoeken. Vergeving is een geschenk aan onszelf. We beginnen de woede en wrok los te laten die zoveel ruimte innemen in het domein van onze geest. Met vergeving beginnen we het lange proces van genezing. Wanneer het mogelijk en gepast is, verdient het de voorkeur om met zachtheid in plaats van hardheid te leven, los te laten in plaats van hardnekkig vast te houden en onze harten te openen voor de schoonheid in deze wereld.

Dat is waar Joseef voor kiest. Het is de hongersnood die zijn broers naar het hof van Joseef in Egypte brengt. Maar het is vergeving die de harten van de broers samenbrengt. In een uitgebreid verhaal van intriges en vermomming test Joseef zijn broers. Ze herkennen hem niet. En dan onthult hij zijn identiteit in een louterende afrekening, die het pad naar verzoening opent.

"Toen kon Joseef zich niet langer goed houden tegenover allen die daar bij hem waren. "Laat iedereen weggaan!" riep hij. Zo was er niemand bij toen Joseef zijn broers vertelde wie hij was. Hij barstte in tranen uit en hilde zo luid dat de Egyptenaren het hoorden en dat het ook in het paleis van de farao te horen was." (Beresjiet 45: 1-2)

Velen van ons hebben deze oerkreet in de duisternis van onze nacht geuit. We bidden om gehoord te worden, gezien te worden, begrepen te worden. Joseef onderdrukt zijn zielepijn niet. Het enige pad naar vergeving en verzoening is dwars door de hardnekkige pijn die zich in zijn hart heeft vastgezet. En dan stelt Joseef een opmerkelijke vraag: Joseef zei tegen zijn broers: "Ik ben het, Joseef. Leeft mijn vader nog?" (Beresjiet 45:3)

Op het eerste gezicht is deze vraag retorisch, want hij weet dat zijn vader Jaäkov nog leeft. Misschien vraagt hij zich af of de band die hen ooit als broers met elkaar verbond nog leeft. Leeft de verbinding met ons verleden en uiteindelijk ons Joodse lot nog? Is alles verloren gegaan door de zonden van het verleden of is verzoening mogelijk? *Ha'od avi chai*, leeft mijn vader nog?

Het pad naar vergeving en verzoening is moeilijk. De worsteling, de pijn en de tragedie maken allemaal deel uit van onze ontwikkeling. Joseef is zich ervan bewust dat wat er is

gebeurd de lotsbestemming is, die zich een weg baant door zijn persoonlijke verhaal. "Maar wees niet bang en maak jezelf geen verwijten dat jullie mij verkocht hebben en dat ik hier ben terechtgekomen, want God heeft mij voor jullie uit gestuurd om jullie leven te redden. God heeft mij voor jullie uit gestuurd om jullie voortbestaan op aarde veilig te stellen; zo wilde Hij veel levens redden." (Beresjiet 45: 5, 45: 7)

Een buitengewone bevrijding. Vergeving vereist een besluit om te leven met minder pijn, minder wrok en meer liefde - omdat we er allemaal naar streven om een zachtaardiger leven te leiden.

Altijd aanwezige oversteekpunten

Zachtjes loop ik op het vochtige bospad.
Meestal kijk ik naar beneden
en zie dat de grond onder mijn voeten bestaat uit
rulle aarde, zacht mos,
en natuurlijk gevallen bladeren, die,
als engelen, naar de aarde zijn afgedaald
om een zacht verlicht pad door het bos te vormen.

En voor elke kloof onderweg,
voor elke snelstromende beek of diep uitgesneden vallei,
verschijnt een brug.
Het lijkt erop dat er altijd
een oversteek is,
een manier om aan de andere kant van angst, verdriet,
teleurstelling te komen.
Er is altijd een weg.

Misschien is goedheid de brug, of is schoonheid de brug.
Liefde is de brug.

Vergeving is de brug.

Dit weet ik zeker:
het pad is eeuwig - het is ons leven, van begin tot het eind.

En de brug is eeuwig -
er zijn veel manieren om over te steken, al lijkt het onmogelijk.
Stenen in de rivier, gespannen touwen, houten planken,
bogen van staal als liefde, geduld, acceptatie
en vergeving.

Amen: Seeking Presence with Prayer, Poetry and Mindfulness Practice, door rabbijn Karyn Kedar (CCAR Press)